

Червоні моря під червоними небесами

КУПИТИ

Після жорстокої сутички зі злочинним світом, що ледь не знищила його, Лок Ламора та його вірний напарник Жан втекли з рідного острівного міста і висадилися на екзотичних берегах Тал Веррар, щоб залікувати рани. Але навіть на цьому найзахіднішому краю цивілізації вони не можуть довго відпочивати — і незабаром повертаються до того, що вміють робити найкраще:

обкрадати негідних багатіїв і привласнювати прибутки собі.

Однак цього разу вони націлилися на найголовніший приз: «Вістря Гріха» — найексклюзивніший гральний будинок у світі, який ретельно охороняється. Його дев'ять поверхів приваблюють найбагатшу клієнтуру — і щоб дістатися вершини, треба вразити бездоганною репутацією, кумедною поведінкою... і нестерпно майстерною грою.

Але хтось із їхнього минулого має намір змусити зухвалих шахраїв відповісти за свої гріхи. Тепер їм знадобиться вся їхня хитрість, щоб урятувати свої корисливі душі. Та навіть цього може виявитися замало.

Пролог
Натягнута розмова

Лок Ламора стояв на пристані в Тал Веррарі з гарячим вітром від охопленого вогнем корабля позаду та холодним дотиком зарядженого арбалетного болта на шії.

Він усміхнувся й зосередився на тому, щоб тримати власний арбалет проти лівого ока противника. Вони стояли так близько, що смикнувши водночас пальцями, випустили б один з одного багацько крові.

— Май глузд, — сказав чоловік перед ним. По його вкритих кіптявою щоках і чолу прокладали доріжки великі краплини поту. — Подумай про невігідне становище, у якому ти опинився.

Лок на те тільки пирхнув.

— Твої очні яблука залізні? Ні? Ну, тоді становище невігідне в нас обох. Тобі як здається, га, Жане?

Вони стояли на пристані двоє проти двох: Лок біля Жана, їхні нападники — навпроти. Жан і його противник, твердо налаштовані боротися, так само наставили один на одного арбалети; чотири холодні металеві болти були за якісь дюйми від голів чотирьох нервових чоловіків. На такій смішній відстані жоден з них схибити просто не міг — навіть якби всі боги на небесах чи під ними захотіли б їм завадити.

— Ми всі четверо в дупі по самі яйця, — сказав Жан.

На воді позаду них стогнав і скрипів старий галеон, поки ревуче полум'я поглинало його зсередини. На сотні ярдів навколо ніч стала днем; корпус перетинали біло-помаранчеві лінії там, де судно розходилося по швах. З тих жаских тріщин маленькими чорними клубками валив дим — останні судомні зойки великого дерев'яного звіра, що вмирав у муках... Четверо чоловіків стояли на краєчку пристані самі, посеред світла й шуму, які привертали увагу всього міста.

— Опустіть свої арбалети, заради богів, — сказав Локів супротивник. — Нам веліли не вбивати, якщо не доведеться.

— А якби все було навпаки, то ти, звісно ж, чесно нам про це розповів би, — озвався Лок, і його посмішка поширшала. — Я взяв собі за правило

ніколи не довіряти людям, котрі приставили мені до трахеї арбалет. Вибачай.

— Твоя рука почне тремтіти набагато раніше за мою.

— А я тоді покладу кінчик стріли тобі на носа, якщо втомлюся. Хто вас послав за нами? Що вони вам платять? Ми й самі не без коштів — могли б якось домовитися по-доброму для взаємного щастя.

— Взагалі-то, — мовив Жан, — я знаю, хто їх прислав.

— Правда? — Лок зиркнув на Жана, а тоді знову перевів очі на свого суперника.

— І вже все домовлено, тільки не сказав би, що по-доброму й для взаємного щастя.

— Е-е... Жане, боюсь, я щось упустив.

— Не щось. — Жан підняв руку до чоловіка навпроти, а потім повільно, обережно перевів арбалет ліворуч і націлив його на голову Лока. Чоловік, над яким раніше висіла загроза, здивовано закліпав очима. — Ти упустив мене, Локу.

— Жане, — промовив Лок, і з його лица зникла усмішка. — Це не смішно.

— Згоден. Давай-но сюди арбалет.

— Жане...

— Давай сюди. Хутко. А ти, недоумку, чого стоїш? Забери цей болт від мого лица й націль на нього.

Колишній опонент Жана нервово облизнув губи, але не поворухнувся. Жан скрипнув зубами.

— Слухай ти, мавпо портова, я виконую за тебе твою роботу. Направ свій арбалет на мого проклятого напарника, щоб ми могли вийти з цієї пристані!

— Жане, я назвав би цей поворот подій не дуже сприятливим, — мовив Лок з таким виглядом, наче міг би сказати більше, якби опонент Жана не вибрав саме цей момент, щоб послухатися його поради.

Локу здавалося, що піт тепер водоспадом заливав йому лице, немов зрадницька волога покидала хлопця, поки не сталося щось гірше.

— Ну от. Троє на одного. — Жан сплюнув на пристань. — Ти не лишив мені іншого вибору, окрім як укласти угоду з роботодавцем цих джентльменів, перш ніж ми вирушимо в дорогу — чорт забирай, ти змусив

мене. Мені шкода. Я думав, вони зв'яжуться зі мною до того, як візьмуть на приціл. Так, віддай свій арбалет.

— Жане, якого біса ти собі...

— Стулися. Жодного, сука, слова. Мене ти не обхитруєш. Я надто добре тебе знаю, аби подарувати такий шанс. Тож мовчи, Локу. Палець із гачка — і віддавай зброю.

Лок дивився на сталеве вістря Жанового болта, роззявивши від невіри рот. Здавалося, що світ навколо нього зійшовся в тій крихітній блискучій точці, оживаючи помаранчевим відблиском вогню, що палав на якірній стоянці позаду нього.

— Не можу повірити, — сказав Лок. — Я просто...

— Востаннє кажу тобі. — Жан скреготнув зубами й навів приціл просто Локу поміж очей. — Прибери палець зі спускового гачка й віддай свою прокляту зброю. *Хутко.*

Книга I
Карти на руках

«Коли надумав грати, спершу встанови три речі:
правила, ставки й момент, коли треба виходити з гри»

Китайське прислів'я

Глава перша
Маленькі ігри

1

Гра називалася «Ризикова карусель», ставки складали десь половину їхніх статків у всьому світі, а Лока Ламору й Жана Таннена обігрували, як школярів.

— Остання пропозиція п'ятої роздачі, — сказав убраний в оксамит круп'є зі свого помосту збоку круглого столу. — Чи бажає панство отримати нові карти?

— Ні-ні, панство бажає порадитися, — мовив Лок, а потім нахилився вліво й прошепотів якомога ближче до Жанового вуха: — Що в тебе з картами?

— Випалена пустеля, — промурмотів Жан, немов знічев'я піднявши праву руку, щоб прикрити рот. — А в тебе?

— Пустище гіркого розчарування.

— Срака.

— Ми, може, на тижні мало молилися? Хтось із нас перднув у храмі, чи що?

— Я думав, що очікування поразки входило в наші плани.

— Так і є. Я просто думав, що ми хоч трохи поборемося, а не оце позорисько.

Круп'є стримано кахикнув у ліву руку, що за картярським столом було рівнозначно ляпанцю по потилицях. Лок відсторонився від Жана, легенько постукав картами по лакованій поверхні столу й блиснув усмішкою, яка доводила, що він знає, що робить, — найкращою з усього його арсеналу.

Він зітхнув, глипнувши на величеньку гірку дерев'яних фішок, яка саме мала пройти коротку подорож від центру столу до стопок його опонентів.

— Ми, звісно ж, готові, — сказав він, — прийняти нашу долю з героїчним стоїцизмом, гідним згадки істориками й поетами.

Банківник кивнув.

— Пані та пани відхиляють останню пропозицію. Прошу приготувати карти.

Четверо гравців жваво тасували й скидали карти, поки нарешті не склали на стіл фінальні комбінації сорочкою догори.

— Чудово, — сказав круп'є. — Прошу розкрити карти.

Шістдесят чи сімдесят найбагатших нероб Тал Веррара, які юрмилися в кімнаті позаду них, спостерігаючи за кожним поворотом приниження Лока й Жана, що розгорталося просто перед їхніми очима, тепер всі як один нахилилися вперед — їм нетерпеливилосся побачити, який сором чекає цих двох цього разу.

2

Тал Веррар, Троянда Богів, примостився на самому західному краю того, що теринці називають цивілізованим світом.

Якщо зависнути в повітрі на висоті тисячі ярдів над найвищими вежами Тал Веррара або ширяти там, мов зграї мартинів, які обсіли щілини й дахи міста, то можна побачити, що древню назву місту дали завдяки його величезним темним островам. Вони закручуються назовні від серця міста низкою півмісяців, немов стилізовані пелюстки троянди на мозаїці.

На противагу материка, який видніється за кілька миль на північний схід, ці острови не природні. Материк поораний тріщинами від вітру й негоди, виказуючи тим свій вік. Острови ж Тал Веррара не страждають від негоди й цілком можливо їй геть непідвладні — вони утворені з немислимої кількості безкінечних, пронизаних проходами ярусів чорного скла елдренів, яке вкривали шари каменю й бруду. Скла, з якого виросло місто.

Цю Троянду Богів оточує штучний риф — уривчасте коло три милі в діаметрі, що тінню мерехтить у темних водах. Ця прихована стіна

втихомирює неспокійне Латунне море, щоб проходили кораблі під прапорами сотні королівств і домініонів. Далеко вниз їхні щогли та реї тягнуться до неба, немов то білий від згорнутих вітрил ліс.

Якби ви кинули оком до західного острова міста, то побачили б, що його внутрішня поверхня — це суцільні чорні стіни, які на сотні футів занурюються в м'які хвилі гавані, де до підніжжя скель притулилася мережа дерев'яних причалів. Однак з боку моря весь острів східчастий — там згори один над одним вищиться шість широких плескатих виріжків, і всіх їх, крім найвищого, підпирають гладенькі п'ятдесятифутові укуси.

На самому півдні острова розташувався район, який називається Золоті Сходи, — його шість ярусів напхом напхані пивничками, кублами для гри в кості, приватними клубами, борделями й бійцівськими ямами. Золоті Сходи вважається гравальною столицею теринських міст-держав, місцем, де можна просадити гроші на що завгодно: від найневинніших пороків до найпідступніших злочинів. Влада Тал Веррара задля великодушного гостинного жесту постановила, що жоден іноземець на Золотих Сходах не може бути проданий у рабство. Завдяки цьому район став тим рідкісним місцем на захід від Каморра, де чужинці могли безпечно пропивати останні мізки й засинати в канавах і садах.

На Золотих Сходах править жорстка ієрархія — з кожним наступним ярусом ліпшає якість закладів, а разом з цим ростуть кількість, габарити й ревність охоронців на дверях. Вінчають Золоті Сходи десятки барокових особняків зі старого каменю та відьминого дерева, що потопають у вологій зеленій розкоші доглянутих садів і мініатюрних лісів.

Це гральні доми для знаті — ексклюзивні клуби, де заможні люди можуть грати в азартні ігри, — наскільки їм то дозволяють їхні акредитиви. Ці доми століттями були неофіційними центрами влади, де збиралися вельможі, бюрократи, купці, капітани кораблів, легати й шпигуни й робили ставки на удачу, особисту та політичну.

У цих домах є всі можливі зручності. Великопанські гості сідають у спеціальну підйомну кабіну на закритому причалі біля підніжжя прямовисних скель внутрішньої гавані. І лискучі мідні водянні двигуни підіймають їх, позбавляючи необхідності плестися разом з усіма вузькими

звивистими доріжками, які вели до п'яти нижчих виступів з морського боку. Там навіть був моріжок для дуелей — широка латка доглянутої трави рівно по центру горішнього ярусу так, аби холодні голови не мали переваги над роз'ятреними гравцями.

Гральні дома для знаті — недоторканні. За звичаєм, давнішим і суворішим за закон, солдатам та констеблям заборонено переступати поріг цих закладів, хіба в разі якихось кричущих злочинів. Гральні заклади по всьому материку сходять заздрістю — навіть найрозкішніші, найнедоступніші чужоземні клуби не могли відтворити тієї особливої атмосфери справжнього веррарського грального дому. А веррарські, геть усі до одного, не зрівняються з «Вістря Гріха».

«Вістря Гріха» здіймається в небо майже на сто п'ятдесят футів з південного краю найвищого ярусу Сходів, який сам по собі нависає над гаванню за понад сто п'ятдесят футів від землі. «Вістря Гріха» — це вежа з елдерскла, яке мерехтить чорним перламутровим полиском, а всі її дев'ять поверхів оперізують прикрашені алхімічними ліхтарями широкі балкони. Вночі ця вежа — сузір'я червоних і сутінково-синіх вогнів — геральдичних кольорів Тал Веррара.

«Вістря Гріха» — найпрестижніший, найвідоміший і найбільш оточений охороною гральний дім у світі, відкритий від заходу до сходу сонця для всіх, хто володіє достатньою владою, багатством чи красою, щоб пройти повз швейцарів на дверях. Кожен наступний поверх перевершує попередній за розкішню, ексклюзивністю й дозволеною межею ризику в іграх. Доступ до кожного вищого поверху треба заслужити добрими грошима, цікавою поведінкою та блискучою грою. Деякі відчайдухи роками розтрачують тисячі солярів, намагаючись привернути увагу господаря вежі, чия безжальна хватка зробила його найвпливовішим суддею суспільного статусу в історії міста.

Неписані правила поведінки тут суворі, як у якійсь секті. Якщо просто, незаперечний закон такий: за шахрайство тут карають смертю. Якби навіть самого архонта Тал Веррара піймали з картою в рукаві, від наслідків його не врятували б навіть боги. Служники вежі щокілька місяців виявляють можливий виняток з правил, а проте потім ще хтось тихо вмирає у своїй

кареті, прийнявши надто велику дозу якихось алхімічних речовин, чи за трагічним збігом обставин, послизнувшись, падає з дев'ятого поверху на тверді плескаті камені внутрішнього двору.

Лок Ламора й Жан Таннен цілих два роки обережно підшахривували й вросли в абсолютно нові фальшиві личини, щоб піднятися на п'ятий поверх.

Вони, до слова, шахрують і в цю саму мить, стараючись з усіх сил і ледве встигаючи за суперницями, яким докладати зусиль не було потреби.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ